

Sygn. akt I C 331/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 19 czerwca 2019 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi – Widzewa w Łodzi Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: sędzia SR Wioletta Sychniak

Protokolant: sekr. sąd. Ewelina Arkit

po rozpoznaniu w dniu 11 czerwca 2019 roku w Łodzi

sprawy z powództwa A. B.

przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W.

o zadośćuczynienie i odszkodowanie

1. zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. na rzecz powoda A. B. kwotę 4000 (cztery tysiące) złotych tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 10 maja 2016 roku do dnia zapłaty;
2. oddala powództwo w pozostałej części;
3. zasądza od powoda A. B. na rzecz pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 1000 (jeden tysiąc) złotych tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu;
4. nakazuje pobrać na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Łodzi – Widzewa w Łodzi od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w W. kwotę 385,90 zł (trzysta osiemdziesiąt pięć złotych i dziewięćdziesiąt groszy) na pokrycie części kosztów postępowania tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa;
5. nie obciąża powoda A. B. nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

Sygn. akt I C 331/16

UZASADNIENIE

W pozwie złożonym 6 czerwca 2016 roku A. B., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł o zasądzenie od (...) S.A. z siedzibą w W. kwoty 11 950 złotych z odsetkami ustawowymi od dnia 10 maja 2016 roku do dnia zapłaty, w tym:

1. 11 000 zł tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę;
2. 950 zł tytułem odszkodowania w postaci zwrotu kosztów leczenia;

oraz zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

Powód wskazał, że 21 października 2013 roku w Ł., na al. (...) doszło do wypadku komunikacyjnego z jego udziałem. Sprawca kolizji ubezpieczony był z zakresie obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych w pozwanym towarzystwie. W wyniku zdarzenia Powód doznał urazu głowy oraz urazu kręgosłupa szyjnego. Negatywne skutki tego zdarzenia nadal się utrzymują; Powód nadal odczuwa silne dolegliwości bólowe i zawroty głowy, stał się

nerwowy i drażliwy. Odczuwa również lęk związany z jazdą samochodem i ruchem ulicznym. W toku postępowania likwidacyjnego Pozwany przyznał na rzecz Powoda zadośćuczynienie w kwocie 1000 zł, co w opinii Powoda stanowi sumę rażąco zaniżoną. **/pozew k. 2-4/**

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. w W. wniosło o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie zwrotu kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. Pozwany zakwestionował, aby doznane przez Powoda obrażenia, które nie pozostawiły trwałych następstw, uzasadniały przyznanie zadośćuczynienia. Obrażenia Powoda miały lekki i powierzchowny charakter, a wskazane obecne problemy zdrowotne, w postaci zmian zwyrodnieniowych kręgosłupa, nie są wynikiem przedmiotowej kolizji. **/odpowiedź na pozew k. 38-40/**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 21 października 2013 roku w Ł., w okolicach skrzyżowania al. (...) i ul. (...) doszło do wypadku komunikacyjnego z udziałem A. B.. Powód, jadący radiowozem wraz z kierownikiem patrolu na miejsce interwencji, zatrzymał się na lewym pasie al. (...) i włączył sygnały świetlne. Zaraz po zatrzymaniu, w tył pojazdu uderzył pojazd marki V. (...), kierowany przez L. T.. W chwili kolizji Powód miał zapięte pasy. Wskutek uderzenia uderzył silnie głową w zagłówek, poczuł silny ból szyi i głowy. Na miejsce zdarzenia zostało wezwane pogotowie.

U Powoda nie ujawniono obrażeń, które by dowodziły użycia pasów, albo które by wykluczały użycie pasów bezpieczeństwa.

/notatka urzędowa w aktach szkody – płyta k. 45; notatka urzędowa k. 1, protokół oględzin miejsca wypadku k. 3-5, protokoły z badań stanu trzeźwości k. 6-8, protokoły oględzin pojazdów k. 9-12v, płyta z fotografiami pojazdów k. 13 – wszystkie w załączonych aktach XVII W 6100/13; opinia biegłego P. B. k. 108 – 112, opinia biegłego A. G. k. 114 – 138, przesłuchanie powoda k. 286 – 289 [znacznik czasowy 00:08:36 – 00:11:13]/

Powodowi została udzielona pierwsza pomoc na miejscu kolizji, a następnie z rozpoznaniem urazu głowy i kręgosłupa szyjnego został przewieziony do szpitala w Z.. Tam wypisano mu zwolnienie lekarskie do 23 października 2013 roku i przepisano leki przeciwbólowe.

/zaświadczenie k. 7, karta medycznych czynności ratunkowych k. 8, karta informacyjna k. 9/

W toku leczenia Powód jeden raz był u lekarza neurologa i dwa razy u lekarza ortopedy. Na zwolnieniu lekarskim przebywał łącznie do 9 grudnia 2013 roku, po tym czasie powrócił do pracy w zawodzie.

Powód odbył trzy serie zabiegów rehabilitacyjnych. Skierowania na zabiegi rehabilitacyjne wydawane były w związku ze stwierdzoną chorobą zwyrodnieniową odcinka C kręgosłupa. **/dokumentacja medyczna k. 10 - 14, (...) k. 16 –19/**

Wyrokiem nakazowym z dnia 10 stycznia 2014 roku, wydanym w sprawie XVII W 6100/13, sąd uznał L. T. za winnego spowodowania przedmiotowej kolizji i skazał go na karę grzywny.

/wyrok k. 44 – w zał. aktach XVII w 6100/13/

Zgłoszona przez Powoda szkoda została zarejestrowana w dniu 2 września 2015 roku pod numerem (...). Decyzją z dnia 22 września 2015 roku Pozwany przyznał na rzecz Powoda zadośćuczynienie w wysokości 1000 zł.

/pismo k. 20, decyzja k. 21, dokumenty w aktach szkody – płyta k. 45/

Powód zgłosił pozwanemu szkodę 2 września 2015 roku.

Pismem z dnia 20 kwietnia 2016 roku pełnomocnik Powoda wezwał ubezpieczyciela do zapłaty 19 000 zł zadośćuczynienia i 950 zł odszkodowania. Ubezpieczyciel wyraził gotowość do rozważenia wypłaty wskazanych sum po przeprowadzeniu badań lekarskich. Wyniki przeprowadzonych badań wskazały na brak możliwości powstania występujących u Powoda zmian w kręgosłupie szyjnym i głowy podczas przedmiotowej kolizji.

/potwierdzenie przyjęcia zgłoszenia k. 20, pismo Pozwanego z 22.09.2015 r. k. 21, wezwanie k. 22 – 25, dokumentacja k. 26 – 31, 44/

W wyniku wypadku z dnia 21 października 2013 roku A. B. doznał powierzchownego urazu głowy i kręgosłupa szyjnego. Nie odnotowano u niego żadnych objawów pourazowych. Przez około miesiąc po kolizji doznał ograniczenia mobilności w zakresie cięższych prac fizycznych, odczuwał on także w tym okresie dolegliwości bólowe o dość znacznym nasileniu, które w następnym miesiącu samoistnie zanikały.

Przez okres około miesiąca po wypadku Powód nie mógł wykonywać cięższych prac, wymagających dźwigania ciężarów i długotrwałego schyłania się.

Powód powrócił w pełni do zdrowia, nie występuje u niego trwałe uszczerbek na zdrowiu. Nadal jest w stanie wykonywać zawód policjanta. Obecne problemy zdrowotne związane są z występującą u niego chorobą zwyrodnieniową kręgosłupa, nie mającą żadnego związku z przebytą kolizją.

/wyniki badań obrazowych Powoda k. 49, dokument w postaci opinii biegłego M. S. k. 31 w załączonych aktach XVII W 6100/13; opinia biegłego P. B. k. 108 – 112, opinia biegłego J. F. k. 180 – 182, opinia biegłej J. B. k. 206 – 209, opinia biegłej G. B. k. 247 – 252/

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie całokształtu materiału dowodowego. Przy ustalaniu wymiaru uszczerbku na zdrowiu, poniesionego w związku z przedmiotowym wypadkiem i konsekwencji wypadku dla zdrowia Powoda Sąd oparł się na opiniach powołanych w sprawie biegłych: ortopedy, neurologa, rehabilitanta medycznego i biegłego z zakresu medycyny sądowej, a także biegłego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych. Złożone przez biegłych opinie nie były kwestionowane przez strony, także i Sąd nie znalazł podstaw do podważenia zawartych w nich rozważań. Opinie biegłych zostały sporządzone w sposób rzetelny i profesjonalny, a wnioski w nich wskazane pozostają ze sobą spójne, przez co Sąd przyjął je za swoje.

Podkreślenia wymaga, że opinie biegłych z zakresu medycyny sądowej i z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych miały ograniczone znaczenie w sprawie. W istocie biegli obu tych specjalności nie mieli dostatecznego materiału dowodowego, by wydać pełne opinie w zakresie swoich specjalności, zgodne z zakreśloną tezą dowodową. W oparciu o omawiane opinie nie można wykluczyć, że powód miał zapięte pasy bezpieczeństwa, a zatem nie została podważona wiarygodność jego zeznań. Siły, które podczas kolizji działały na powoda, mogły spowodować stwierdzony u niego uraz, opisywany przez biegłych lekarzy jako „biczowy”.

Sąd nie dał wiary zeznaniom Powoda w takim zakresie, w jakim wszystkie zgłaszane obecnie dolegliwości zdrowotne łączy z wypadkiem z 21 października 2013 roku. W sprzeczności z zeznaniami powoda pozostaje inny materiał dowodowy, przede wszystkim zgromadzona dokumentacja lekarska i opinie biegłych. Wbrew twierdzeniom powoda, z dokumentacji lekarskiej związanej z kolizją jednoznacznie wynika, że doznane przez niego urazy miały charakter powierzchowny. Sąd nie dał także wiary zeznaniom powoda na okoliczność traumy psychicznej i negatywnych konsekwencji w związku z karierą zawodową. Sąd zauważa, że Powód nadal wykonuje zawód policjanta, który w nieodłączny sposób wiąże się z koniecznością pozostawania w bardzo dobrej formie fizycznej i mentalnej, w szczególności w zakresie poruszania się w ruchu drogowym. Sam fakt wykonywania pracy na niezmiennym stanowisku w ocenie Sądu wskazuje na to, że powód kładzie nadmierny nacisk na odczuwany przez niego dyskomfort. Nie ma obiektywnych dowodów (poza subiektywnymi odczuciami Powoda, którym dał wyraz składając zeznania), że przedmiotowy wypadek miał znaczenie dla jego kariery zawodowej, oceny jego pracy, nagradzania i awansów. W ocenie Sądu ma to związek z rolą procesową i chęcią uzyskania dla siebie korzystanego rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Niespornym jest, iż sprawca szkody w dacie zdarzenia miał zawartą z pozwanym Zakładem (...) umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej. Po jego stronie w związku ze spowodowaniem wypadku komunikacyjnego w dniu 21 października 2013 roku powstała odpowiedzialność za naprawienie powstałej w ten sposób szkody. Stosownie bowiem do brzmienia przepisu art. 436 § 1 k.c. w związku z art. 435 § 1 k.c. samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody, ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch takiego środka, chyba, że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Mając zatem na uwadze powyższe oraz treść art. 822 k.c. stanowiącego, że przez umowę odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczony, trzeba przyjąć, że na tle obowiązującego prawa roszczenie Powoda co do zasady w stosunku do pozwanego jest uzasadnione. Pozwany nie kwestionował swojej odpowiedzialności za przedmiotowe zdarzenie.

W myśl przepisu art. 445 § 1 k.c. w związku z art. 444 § 1 zd. 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia Sąd może przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę.

Przepis art. 445 § 1 k.c. pozwala na przyznanie poszkodowanemu odpowiedniej sumy tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę, wyrażającą się w doznanym bólu, cierpieniu, ujemnych doznaniach psychicznych. Zgodnie z wypracowanymi przez orzecznictwo sądowe kryteriami, zmierzającymi do zobiektywizowania zasad przyznawania zadośćuczynień przy uwzględnieniu indywidualnej sytuacji stron, należy wziąć pod uwagę stopień i czas trwania cierpień fizycznych i psychicznych, trwałość obrażeń, prognozy na przyszłość, wiek poszkodowanego, skutki w zakresie życia osobistego oraz zawodowego, konieczność wyrzeczenia się określonych czynności życiowych, korzystania z pomocy innych osób, czy wreszcie stopień przyczynienia się poszkodowanego i winy sprawcy szkody. Nie jest warunkiem przyznania zadośćuczynienia stwierdzenie istnienia trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu w rozumieniu przepisów rozporządzenia Ministra pracy i Polityki Socjalnej z 18.12.2002 r. w sprawie szczegółowych zasad orzekania o stałym lub długotrwałym uszczerbku na zdrowiu, trybu postępowania przy ustalaniu tego uszczerbku oraz postępowania o wypłatę jednorazowego odszkodowania (t.j. Dz. U. z 2013 r., 954). Nie tylko trwałe, ale także chwilowe zaburzenia w funkcjonowaniu organizmu, polegające na znoszeniu cierpień psychicznych, usprawiedliwiają przyznanie zadośćuczynienia (tak wyrok SN z dn. 14.12.2010 r., sygn. I PK 95/10).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt rozpoznawanej sprawy, nie sposób zgodzić się z Pozwanym, że wskutek zdarzenia z 21 października 2013 roku nie doszło do powstania u Powoda krzywdy w rozumieniu art. 445 § 1 k.c. Wskutek wypadku Powód doznał urazu głowy i odcinka szyjnego kręgosłupa, choć doznany uraz nie upośledził stale funkcji jego organizmu i nie pozostawił trwałych następstw. Niemniej jednak spowodował przemijające zaburzenia funkcjonowania organizmu Powoda i dolegliwości bólowe. Został on zmuszony do podjęcia leczenia i rehabilitacji, okresowo nie mógł wykonywać cięższych prac, zaburzony został rytm jego życia.

Sąd nie przychylił się jednak w pełni do stanowiska Powoda, uznając żadaną przez niego kwotę za wygórowaną. Odniesione przez Powoda obrażenia były powierzchowne, a obecnie powrócił on w pełni do zdrowia. Powołani w toku sprawy biegli jednoznacznie stwierdzili u niego brak trwałego uszczerbku na zdrowiu. Obecne dolegliwości bólowe odczuwane przez Powoda nie są w żadnym stopniu związane z kolizją, ale są wynikiem samoistnej choroby zwyrodnieniowej kręgosłupa. Ponadto sam fakt powrotu przez powoda do pracy w zawodzie policjanta wskazuje na fakt, że nie odczuwa on trwałych negatywnych zmian z związku z przebytą kolizją. Praca w zawodzie policjanta wymaga pozostawania w bardzo dobrej kondycji fizycznej i psychicznej, gdyby zatem Powód istotnie cierpiał na znaczne pogorzenie sprawności, nie mógłby on dalej wykonywać tak wymagającego zawodu. Sąd nie dał także wiary twierdzeniom Powoda, że odczuwa on lęki związane z jazdą samochodem i poruszaniem się w ruchu drogowym, gdyż czynności te są nieodłącznie związane z wykonywanym przez niego zawodem.

Biorąc powyższe pod uwagę, Sąd uznał, że zadośćuczynieniem adekwatnym do rozmiaru krzywdy, jakiej Powód doznał w związku ze zdarzeniem szkodzącym jest kwota 5 000 zł. Ta kwota uwzględnia charakter doznanych urazów oraz stosunkowo krótki i nieskomplikowany okres leczenia i rehabilitacji, nie wymagający poddania się zabiegom operacyjnym oraz długotrwałej farmakoterapii. Sąd uwzględnił również, że w dłuższej perspektywie czasowej nie ma skutków urazu dla zdrowia i sposobu funkcjonowania Powoda. Jako że w toku postępowania likwidacyjnego Pozwany wypłacił już na rzecz Powoda kwotę 1000 zł, Sąd orzekł o obowiązku zapłaty 4 000 zł tytułem zadośćuczynienia, oddalając powództwo w pozostałym zakresie.

W rozpoznawanej sprawie Powód dochodził również kwoty 950 zł tytułem odszkodowania. Podstawę prawną roszczenia powoda w tym zakresie stanowi przepis art. 444 § 1 k.c., zgodnie z którym w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Odszkodowanie obejmuje zatem wszelkie wydatki pozostające w związku z uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia, których ocena, na podstawie okoliczności sprawy, należy do sądu. W orzecznictwie Sądu Najwyższego ogranicza się jednak rozmiary obowiązku pokrycia „wszelkich kosztów” wymaganiami, aby ich żądanie było konieczne i celowe (tak m. in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9.01.2008 r., II CSK 425/07, LEX nr 378025). Przepis art. 444 § 1 k.c. ujmuje szkodę w sposób możliwie szeroki, a więc poszkodowany może domagać się kompensaty wszelkich kosztów, w tym także: kosztów transportu, kosztów odwiedzin osób bliskich, kosztów szczególnego odżywiania i pielęgnacji w okresie rekonwalescencji, kosztów nabycia specjalistycznej aparatury rehabilitacyjnej, kosztów przyuczenia do wykonywania nowego zawodu (przez jednorazowe albo okresowe świadczenie), zwrotu utraconych zarobków.

Wskazana przez powoda kwota stanowiła wedle jego stanowiska kwotę wydatkowaną na zabiegi rehabilitacyjne. Powód nie przedstawił jednak żadnych dowodów na rzeczywiste poniesienie kosztów zabiegów, przedstawiając jedynie karty zabiegów i cennik poradni. Jak sam przyznał, nie wziął on za zabiegi żadnych rachunków ani faktur. Jak jednoznacznie wskazały biegle z zakresu neurologii i rehabilitacji medycznej, powód mógł skorzystać z zabiegów w ramach refundacji NFZ. W sprawie istotne jest to, że wszystkie skierowania na zabiegi rehabilitacyjne zostały wystawione w związku ze stwierdzeniem choroby zwyrodnieniowej odcinka C kręgosłupa (skierowania k. 12-14). Tym samym nie można łączyć rehabilitacji (i związanych z tym kosztów) z urazem doznany wskutek kolizji drogowej z 21.10.2013 r. W konsekwencji Powód nie udowodnił, by w związku ze szkodą powstała wskutek zdarzenia z 21.10.2013 r. poniósł koszty leczenia w wysokości przez siebie wskazywanej. konieczności ich poniesienia i nie skorzystania z bezpłatnych zabiegów w ramach NFZ. Powództwo w tym zakresie podlegało zatem oddaleniu w całości.

Uwzględnieniu w całości podlegało żądanie w zakresie odsetek od zasądzonego zadośćuczynienia.

Jak wynika z akt szkody, została ona zgłoszona w dniu 2.09.2015 r. Zgodnie z art. 14 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 t.j. z późn. zm.), zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. W przypadku gdyby wyjaśnienie w terminie, o którym mowa w ust. 1, okoliczności niezbędnych do ustalenia odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania okazało się niemożliwe, odszkodowanie wypłaca się w terminie 14 dni od dnia, w którym przy zachowaniu należytej staranności wyjaśnienie tych okoliczności było możliwe, nie później jednak niż w terminie 90 dni od dnia złożenia zawiadomienia o szkodzie, chyba że ustalenie odpowiedzialności zakładu ubezpieczeń albo wysokości odszkodowania zależy od toczącego się postępowania karnego lub cywilnego.

W realiach niniejszej sprawy termin 30 – dniowy upłynął 2 października 2015 roku. Nadto Powód w toku postępowania likwidacyjnego, już po wypłacie pierwotnej sumy zadośćuczynienia, wezwał Pozwanego do wypłaty kwot: 19 000 zł tytułem zadośćuczynienia i 950 zł tytułem odszkodowania w terminie 14 dni od otrzymania wezwania, które, zgodnie z twierdzeniem pozwanego (k. 26v) zostało doręczone 25 kwietnia 2016 roku. Wówczas znane już były wszelkie okoliczności zdarzenia, jak i skutki dla zdrowia powoda. Należało zatem przyjąć, zgodnie z żądaniem pozwu,

iż pozwany pozostawał w opóźnieniu z wypłatą należnych świadczeń od dnia następującego po upływie 14 dni od otrzymania pisma, tj. od 10 maja 2016 roku.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Powód żądał zasądzenia na swoją rzecz kwoty łącznie 19 950 złotych. Zasądzona na jego rzecz suma stanowi ok. 33,5% dochodzonego roszczenia. W toku postępowania Powód wydatkował łącznie 6 315 zł, w tym 598 zł tytułem opłaty od pozwu, 4 800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 900 zł wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Natomiast na koszty Pozwanego, w łącznej kwocie 6 717 zł, składały się kwoty: 4 800 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa i 1 900 zł wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Zważywszy jednak na charakter sprawy Sąd obowiązał Powoda do zwrotu na rzecz Pozwanego kosztów procesu w kwocie 1 000 zł, nie obciążając go kosztami sądowymi ponad tę kwotę. Co do zasady powództwo okazało się trafne, a nieprzejednane stanowisko Pozwanego, który wypłacił na rzecz Powoda zaniżone zadośćuczynienie i zwlekał z ponownym rozpatrzeniem sprawy zmusiło Powoda do wystąpienia na drogę sądową. Wprawdzie roszczenie Powoda okazało się znacznie zawyżone, ale gdyby rozliczyć koszty pomiędzy stronami na zasadzie z art. 100 k.p.c., to w istocie poszkodowany w znacznej części musiałby przeznaczyć przyznane mu świadczenie na zwrot kosztów Pozwanemu.

Na podstawie art. 113 ust. 1 u.k.s.c, w zw. z art. 100 k.p.c., Sąd nakazał pobrać od Pozwanego na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Łodzi Widzewa w Łodzi kwotę 385,90 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych, natomiast podstawie art. 120 u.k.s.c. odstąpił od obciążania Powoda nieuiszczonymi kosztami sądowymi.

ZARZĄDZENIE

1. doręczyć odpisy wyroku z uzasadnieniem pełnomocnikom stron;
2. odnotować, że projekt uzasadnienia sporządzony przez asystent A. T. został zaakceptowany.